

Voorwoord

Onder het motto “Wie schrijft, die blijft” begon ik in 2014 met het bijhouden van een blog over mijn grenzeloos verliefd avontuur met een jongen uit Tunesië. Maar wat begon als een blog over de liefde werd een blog over veel meer. Ik schreef ook over mijn persoonlijke groei, stress, burn-outs en de rollercoaster of life.

In de drie jaar die volgden ontwikkelde ik mezelf van een meisje dat totally in love was en bijna alles over had voor de happily ever after naar een jonge vrouw die een andere definitie kreeg van liefde. Deze relatie bracht mij avontuur, emoties en gevoel. Heel veel gevoel. Maar deze relatie kostte mij ook bloed, zweet en tranen. En kilo's, heel veel kilo's. Het was een slopend avontuur waarin ik meer zonder dan met energie zat. Geweldig mooi en heel erg verschrikkelijk tegelijk. In maart 2017 werd mijn nachtmerrie werkelijkheid: het was over..

En nu, bijna 2 jaar later, ben ik bezig met het opschrijven van het “echte” verhaal. De rauwe werkelijkheid komt op papier. En die was op sommige punten totaal anders dan in deze blogs. Waarom? Omdat ik mijn positiviteit in de blogs en jullie steun naar aanleiding van de blogs nodig had om te blijven geloven in het happily ever after sprookje.

Waarom ik nu het echte verhaal opschrijf? Omdat het een soort van therapeutisch werkt. In plaats van “Uit het oog, uit het hart” wordt dit een soort van “Op papier, uit het hart”. Tenminste dat hoop ik. Want ergens weet ik dat deze liefde altijd een heel klein plekje zal hebben in mijn hart. Of ik dat nou wil of niet.

In deze blogbundel een overzicht van alle blogs zoals ik ze destijds ook gepubliceerd heb op Debskig.com.

Disclaimer: deze blogs zijn gebaseerd op mijn persoonlijke ervaring, beeld en gevoel van de werkelijkheid. Het kan dus zomaar zo zijn dat jouw beeld en gevoel van de werkelijkheid totaal anders zijn. De namen in de blogs fictief. Dit uit respect voor de liefde en de mensen om mij heen.

Hoe het allemaal begon in 2013

Een gezellige vrijdagavond in januari met de vriendinnen vakantieplannen maken. Bestemming Tunesië. Hammamet. Afrika. Dat klinkt ver weg. Moslimland. Zon, zee en strand. Relaxed overdag en dansjes in de nacht. Dat waren mijn eerste gedachten. Twee vriendinnen waren in 2012 ook al geweest en hun enthousiasme werkte aanstekelijk. Het proberen waard dacht ik zo. Dus geboekt! 8 augustus 2013 tot en met 15 augustus 2013 richting Hammamet.

En toen begon het. Tunesië? Vijf meiden naar Tunesië? Is dat wel verstandig? Het is wel een moslimland! Onze omgeving had wel een klein beetje twijfels bij dit avontuur. Als klap op de vuurpijl werd het ook nog onrustig daarboven in Afrika en moesten we ons in de week voor ons vertrek registreren bij de Nederlandse ambassade. Maar we zijn gegaan. En het was geweldig! We sliepen in Residence Diar Lemdina, een supermooi hotel met super leuk, lief en aardig personeel. Nee, ik overdrijf niet! We hebben ons acht dagen ondergedompeld in een andere cultuur en genoten van de zon, het lekkere eten en de lieve mensen om ons heen. Elke avond lekker uit eten en daarna stappen in Latino, een geweldige discotheek. Ik spreek voor mezelf als ik zeg dat ik me geen moment onveilig hebt gevoeld tijdens deze vakantie en iedereen een vakantie naar Tunesië zou aanraden!

Maar toen gebeurde het! Tijdens onze eerste avond stappen stond daar die Tunesiër. Ik zei nog tegen mijn vriendin: "daar heb je Cristiano Ronaldo ook staan". En als er iemand is die Cri niet aantrekkelijk vindt dan ben ik het wel. En dat is nog lief omschreven! Maar het gebeurde toch. Deze Cristiano look-a-like was toch wel een klein beetje interessant en die tweede avond stappen kreeg ik dan toch echt mijn eerste kus, Midden in die discotheek Latino. Zo niet mij! Ik ben anti zoenen midden in discotheken. Maar het was de Cristiano look-a-like gelukt.

Gelukkig vielen de overeenkomsten met Cristiano Ronaldo toen ik iets beter had gekeken mee en is zijn echte naam niet Cristiano maar Wissam. We hebben telefoonnummers uitgewisseld. En Wissam en ik hebben de rest van onze vakantie overdag gezellig ouderwets samen gesmst en 's avonds gezellig samen gedanst. Hij sprak geen woord Engels en toch bleef ik hem interessant vinden. Maar toen was het 15 augustus 2013 en ging ik terug naar Nederland. Bye bye vakantieliefde... Of toch niet.

Terug van vakantie en nu?

Laat ik even vooropstellen dat ik nuchter ben. Heel nuchter. En dat ik dan ook echt niet geloofde ik vakantieliefdes en programma's zoals Grenzeloos verliefd. Wat een dikke onzin vond ik dat! Maar toen ik op 15 augustus 2013 weer terug was in Nederland en al direct een smsje van Wissam had voelde ik me toch wel een beetje bijzonder. En ach wat kon het ook kwaad. Een beetje gezellig whatsappen en facebooken met die leuke jongen van vakantie. Tegen mijn ouders vertelde ik wel direct dat ik op vakantie een leuke jongen tegen was gekomen. Maar ja dat nuchtere gedrag moet toch ergens vandaan komen. Dus ook zij reageerden met de woorden: "dat is gewoon een vakantieliefde, die ben je na twee weken wel weer vergeten".

Het liep alleen een klein beetje anders. Wissam vroeg mij of ik wilde Skypen. Je weet wel met camera zodat je elkaar kunt zien en dat je kunt praten of chatten. Ik Skype geïnstalleerd op mijn computer want dat had ik dus nog nooit gebruikt. Ik ben niet zo van het chatten en camera's en zo maar goed. En toen gingen we Skypen. Sinds de vakantie waren we bijna elke avond aan het chatten met de camera aan. Want die lieve, leuke Wissam sprak dus geen woord Engels. Het chatten deed hij met Google Translate. Heel leuk voor verwarrende gesprekken aan de hand van mislukte vertalingen. Maar zijn Engels schrijven en lezen werd gelukkig heel snel beter.

En langzaam begon ik hem toch echt wel leuk te vinden. Maar aan de andere kant had ik wel iets meer van hem nodig. Een eeuwige chatrelatie met Skype, whatsapp en facebook zag ik niet zitten. Wissam wou alleen niet praten. Hij deed het gewoon niet. Een aantal maanden en discussies verder waren we ondertussen overgegaan op Skypen op de telefoon. Iets makkelijker dan met een laptop. En ook gemakkelijker om te praten. Tijdens oud & nieuw was ik in Londen met vriendinnen en toen begon Wissam in één keer te praten. Ik schrok er zo van dat ik het niet verstaan heb maar het begin was er.

In januari kwam het dan uiteindelijk toch goed. Na een avondje moed indrinken met zijn vrienden kwam Wissam met iets te veel alcohol op thuis. Hij belde mij op Skype en begon te praten in zijn gebrekkige Engels. Hele verhalen vertelde hij die nacht en wat hebben we gelachen. Hilarisch die eerste keer praten in combinatie met die iets te veel alcohol. Nu moet ik er wel even bij vertellen dat hij bijna nooit drinkt zodat jullie straks niet denken dat ik een Tunesiër met een alcoholprobleem aan de haak geslagen heb. Maar wel een opluchting. Wissam was over het drempeltje gestapt en nu konden we dan eindelijk gaan praten. Elke dag zijn stem horen maakte voor mij toch een groot verschil. Ik begon hem steeds leuker te vinden.

Het praten ging snel beter en we hadden het heel gezellig. Dus toen kwamen we op het volgende punt: wat nu? Ik zat midden in mijn afstuderen en was werkloos dus spraken we af dat ik in de zomervakantie opnieuw naar Tunesië zou gaan zodat we elkaar beter konden leren kennen. Hier heb ik natuurlijk ook veel met mijn ouders over gesproken. Want toch, een Nederlands meisje alleen op vakantie naar Tunesië om haar vakantieliefde weer te zien is toch niet iets alledaags. Maar goed ik wilde altijd al een keer iets alleen doen wat heel stoer was. Dus moest het maar gebeuren. Alleen de zomervakantie duurde ons uiteindelijk toch te lang. Dus werd het april.

Terug in april 2014

Op 12 april, 8 maanden nadat ik mijn eerste kusje had gekregen ben ik alleen teruggegaan naar Tunesië. Acht dagen. Samen met Wissam heb ik een week in Residence Corail geslapen. En deze week is alleen maar te beschrijven als een rollercoaster. Toen ik op het vliegveld in Enfidha stond en Wissam zag was het toch wel even onwennig. En daarbij kwam ook nog dat Wissam niet alleen was maar met een vriend. Dat had hij van tevoren niet even verteld dus ik was nogal verbaasd.

Later bleek dat zijn vriend een beetje beter, deze vriend noemde het heel goed, Engels sprak en Wissam nog steeds best wel onzeker was over zijn Engels. En

mannen zouden mannen niet zijn als ze dit niet gewoon even zouden toegeven. Dus hij had zijn vriend gevraagd om een beetje tolk te spelen. Er was weinig verschil in het Engels van de heren maar goed, altijd fijn zo'n back-up/tolk.

Deze vriend is de hele week veel met ons samen geweest ook omdat hij een auto had en Wissam alleen een bedrijfsauto heeft die deze week door een collega werd gebruikt. Ze hebben mij zoveel mogelijk laten zien van hun leventje in Tunesië. Hammamet. Afrika. We zijn een dag naar de hoofdstad Tunis en Sidi Bou Saïd geweest. Sidi Bou Saïd is echt een aanrader voor iedereen die naar Tunesië gaat. Geweldig mooi uitzicht en een echte toeristische trekpleister met huisjes en cafeetjes in de Tunesische blauw met witte stijl. Verder hebben we veel tijd rond doorgebracht in het café. De plek waar Tunesiërs 's avonds heen gaan om te relaxen. Hier drinken ze koffie of thee roken ze een waterpijp.

Deze week samen was toch wel ingewikkeld. De taalproblemen maakten het ons moeilijker dan verwacht en we hadden moeite om dingen te bespreken en elkaar te begrijpen. Ik begreep bepaalde dingen gewoon niet die in Tunesië nog heel normaal zijn. Zo kun je daar gewoon alcohol drinken en daarna met je autootje naar huis heen rijden. Ga je gewoon met zijn zessen in een auto zitten want dat is helemaal niet gevaarlijk. En je vrienden slapen maar gewoon bij je (in het hotel) als ze niet meer naar huis kunnen. Heel vreemd.

Het was moeilijk om deze dingen te bespreken en we hebben dan ook een geweldige week gehad met pieken en dalen. Maar dat gaf mij ergens ook wel weer rust. Dat dit niet een 'we zijn nu echt samen voor een weekje dus hebben we het gezellig en zijn we niet ons zelf' relatie is. Ik voelde mij op mijn gemak bij Wissam gewoon om de persoon die hij is. Hij hoeft mij niet te overtuigen met mooie praatjes.

Een taalverschil en een cultuurverschil maakten nog niet dat ik na deze week was afgeknapt op Wissam en deze relatie op afstand. Dus ik ging goed verliefd terug naar huis. Klaar voor een volgende stap.

De volgende stap

Terug in Nederland waren we het erover eens dat we in augustus/september elkaar weer wilden zien. Ik had Wissam al direct in het begin van onze relatie duidelijk gemaakt dat er voor mij maar één optie is en dat is samen zijn in Nederland. Dit omdat ik het in Nederland veel beter heb dan Wissam het in Tunesië heeft. Als vakantieland vind ik Tunesië geweldig maar ik zou daar nooit mijn leven kunnen leiden zoals ik dat hier doe.

Ons plan was dus dat Wissam in september naar Nederland zou komen zodat hij een beeld zou krijgen van mijn leven en ons eventuele toekomstige leven samen in Nederland. Dus was onze volgende stap het aanvragen van een toeristenvisum zodat Wissam in september 2 weken naar Nederland zou kunnen komen. Ik heb alle papieren ingevuld, laten legaliseren bij de gemeente en opgestuurd naar Tunesië per aangetekende post. Heel spannend omdat post versturen naar Tunesië ook nog niet

altijd goed gaat. Uiteindelijk een kleine drie weken later kreeg Wissam een bericht dat hij de post kon ophalen.

Hij was ondertussen al bezig met het aanvragen van zijn identiteitskaart en paspoort en voor mijn gevoel kon dit niet misgaan. Totdat Wissam naar zijn baas ging om vrij te vragen. Mooi dat hij toch geen vrij kon krijgen deze twee weken. Dan raak je toch wel heel even heel erg gefrustreerd. Want zijn baas moet toestemming geven voor het verlof. En met die papieren, ondertekend door zijn baas en mijn papieren, oftewel een heel boekwerk moet je naar de Nederlandse ambassade in Tunis voor het aanvragen van de toeristenvisum.

Conclusie: missie mislukt. Dank je wel baas voor al je hulp. En dan ga je nadenken over je relatie op afstand. Hoeveel van dit soort hindernissen moeten wij nog gaan overwinnen? Ik was lichtelijk gefrustreerd over dit alles. En dit in combinatie met de cultuurverschillen en alle onduidelijkheid maakte dat ik toch wel hard heb nagedacht of ik deze relatie nog wel wilde. Maar gelukkig had ik samen met mijn broertje en schoonzusje al een vakantie geboekt naar Tunesië.

Ons idee was om de week voordat Wissam naar Nederland zou komen met zijn toeristenvisum op vakantie te gaan naar Tunesië zodat we een week later met zijn vieren zouden kunnen terugvliegen naar Nederland. En dit hadden we al geboekt. We hadden alleen Wissam niets verteld omdat het een verrassing voor hem moest zijn. Nu het hele naar Nederland verhaal weg viel heb ik het hem toch maar verteld. Om hem ook even een hart onder de riem te steken in deze frustrerende periode.

Het mooiste van alles is dat Wissam wel een week vrij kon krijgen van zijn werk om samen met ons vakantie te vieren. Dus geen toestemming om naar Nederland te gaan maar wel toestemming om een week vrij te hebben in eigen land. Ik begrijp het nog steeds niet maar goed. We hadden weer een weekje in het vooruitzicht om samen door te brengen. En daar waren we wel aan toe!

Terug in september 2014

Op 11 augustus 2014 waren we alweer een jaar samen. En op 6 september 2014 ben ik voor de derde keer teruggegaan naar Tunesië. Dit keer met mijn broertje en zijn vriendin. Heel, heel, heel erg spannend. Want wat als mijn lieve, grote, kleine broertje mijn vriend niet leuk zal vinden. Dan had ik toch lichtelijk wel een probleem. De mening van mijn broertje is toch wel heel erg van belang. Vooral ook omdat ik soms bang ben dat ik teveel met mijn hoofd in de wolken loop en dat veel mensen in mijn omgeving het idee hebben dat ik me in dit avontuur stort zonder na te denken. Dus super blij en dankbaar ben ik dat hun met mij mee wilden naar Tunesië. Ook omdat het voor mijn ouders niet mogelijk is om naar Tunesië te gaan om Wissam te ontmoeten. Zij zullen hem pas ontmoeten als hij naar Nederland kan komen.

Trio Holland op weg naar Schiphol en van Schiphol naar Enfidha. Op vliegveld Enfidha aangekomen hadden we de eerste spannende hindernis: de taxi, of beter gezegd, de rijstijl van de taxichauffeur. Ik was niet alleen zenuwachtig over wat mijn broertje en zijn vriendin van Wissam vonden. Ik was ook heel zenuwachtig of ze

Tunesië wel leuk zouden vinden. Want eerlijk is eerlijk, een vakantie in Tunesië is anders dan de gemiddelde all-inclusive Europese vakantie.

Maar goed. De taxirit hebben we overleefd, ook al reed hij als een zestienjarige Nederlandse stoere knaap zonder rijbewijs. Wissam belde al snel dat hij klaar was met werken en buiten het hotel heb ik hem opgewacht. Daarna zijn we samen naar mijn broertje en zijn vriendin gegaan. Onze vakantie kon beginnen. Binnen vijf minuten was het al zo gezellig en leek het al alsof we elkaar allemaal al jaren kenden. De rest van de week hebben we een geweldige vakantie gehad. Je weet wel, zo'n twee stelletjes die samen op vakantie gaan vakantie.

We hebben enorm gelachen en echt werkelijk waar overal over gepraat. Alle vragen werden gesteld en de meest belachelijke foto's en filmpjes werden gemaakt. Natuurlijk heb ik mijn broertje en zijn vriendin na een paar dagen gevraagd wat ze van Wissam vonden. Maar dat was me eigenlijk al duidelijk. Ze vinden hem gewoon geweldig leuk, net als ik!

Deze week hebben we echt vakantie gevierd. We hebben twee dagen aan het strand en zwembad gelegen. Elke avond lekker uit eten geweest. Koffie en theegedronken in het café waar een vriend van Wissam werkt. Ook leuk om die weer terug te zien. We zijn een middag en avond naar Oud Hammamet geweest. En twee dagen hebben we een auto gehuurd om naar Tunis, Sidi Bou Saïd en El Djem te gaan. Daarna hebben we nog weer twee dagen gerelaxt op het strand en aan het zwembad.

Natuurlijk hebben Wissam en ik ook nagedacht over de toekomst. Hoe nu verder? Ik had bijvoorbeeld graag de ouders van Wissam willen ontmoeten maar dit is niet gebruikelijk wanneer je een relatie hebt met een moslim. In eerste instantie deed mij dit best wel pijn. Want je wilt toch graag bevestiging, niet alleen van je vriend maar ook van zijn familie. Maar nu ik aan dit idee gewend bent is het gewoon niet anders. Ik heb ervoor gekozen om een relatie te hebben met een Tunesiër die toevallig moslim bleek te zijn, dan moet ik hun manier van leven ook proberen te begrijpen en te respecteren. En dan moet ik ervan uitgaan dat ze dat naar mij toe ook doen.

Ik weet wel dat ik met Wissam oud wil worden. En hij wil dat ook met mij. Hiep hoi! We hopen dat we volgend jaar in augustus in Nederland kunnen beginnen aan ons leventje samen. Maar daarvoor moeten we nog een paar obstakels nemen. Om te beginnen de basis inburgering cursus Nederlands die Wissam moet halen, dan een dienstplicht die nog gedaan moet worden en dan het aanvragen van de verblijfsvergunning. En ingewikkelde, onduidelijke weg vol met regels, papieren en procedures die we het komende jaar willen en moeten gaan afleggen.

Soms zit het mee, soms zit het tegen

Weet je wat het grootste probleem is van een relatie op afstand? Dat je soms niet weet of ze je missen of dat ze je gewoon vergeten zijn. En niet dat je de hele dag samen hoeft te zijn. Maar soms is het zo dichtbij maar ook weer zo veraf! 13 oktober

2014. Alweer 6 weken is het geleden maar toch ook niet. Zo dichtbij en toch ook weer zo ver weg.

De eerste dagen dat ik terug ben voelt het altijd als liefdesverdriet. Eenzaam, ongelukkig en verwaald in je eigen normale leventje. Gewoon een beetje de weg kwijt zeg maar. Alles wat ik dan wil is Skypen. Maar daar gaat het altijd een beetje mis.

Ik wil Wissam zien als ik hem mis en hij doet het tegenovergestelde. Hij gaat dingen doen met vrienden als hij mij mist. We gaan allebei anders met de situatie om en irriteren ons aan elkaar. Heel fijn! Conclusie: de eerste paar dagen thuis zijn te vergelijken met een klein rampzalig liefdesdrama. Maar na een paar dagen komt dat moment dat we allebei weer aan het werk zijn en we ons normale leventje oppakken.

Voor hoever je dit dan ook een normaal leventje kunt noemen. Onze levens zijn zo verschillend. Allebei werken we fulltime. Ik 5 dagen per week en 38 uur. Hij 6 dagen per week en gemiddeld 60 uur. Naast mijn werk sport ik veel en doe ik af en toe wat leuks met mijn vriendinnen. Naast zijn werk slaapt hij, drinkt hij koffie in het café en zit hij op Facebook. Want ja, Facebook dat is tha bomb in Tunesië. Hoe meer vrienden je op Facebook hebt hoe meer aanzien je hebt. Foto's van jezelf maken moet meerdere keren per dag. Je plaatst ze natuurlijk ook op Facebook. En hoe meer vrouwelijk schoon erop reageert, hoe meer man je je voelt. Ik zal er nooit aan wennen. Ik met me 147 vrienden. En hij met zijn 3000 vooral vrouwelijke vrienden die zijn selfies enorm waarderen. Ja ik geef het eerlijk toe: IK BEN JALOERS! Erg handig als er zo ongeveer 1500 kilometer afstand tussen ons in zit.

Maar goed. In september heb ik Wissam de basis inburgeringscursus Nederlands (wwWissamnaarnederland.nl) meegenomen. Dus naast zijn werk probeert hij ook nog zoveel mogelijk Nederlands te leren. Hij zit nu op het niveau tellen tot 10 en iets met woorden wat lijkt op licht, koffie, arm en knie. Best wel hilarisch. Zijn we aan het skypen begint hij in één keer te tellen! Wat een mafkees! Wissam denkt dat hij aan het einde van dit jaar al een heel eind is met de cursus en ik hoop echt dat dit waar is!

De vorige keer heb ik al geschreven dat ik in januari terug wilde. Een weekje gezelligheid samen en hard studeren leek mij wel een goed plan. Ook omdat ik de laatste keer gemerkt hebt dat ik na drie maanden toch echt wel weer toe ben aan wat quality time samen. Ik had goedkope tickets gevonden via Keulen naar Tunis via <http://www.germanwings.nl> maar helaas! Het grote vriendelijke baasmonster wil nu nog niet zeggen of Wissam vrij kan krijgen van januari. Dus niet boeken en afwachten maar. Misschien blijf ik ook wel gewoon in Nederland wachten tot het moment is gekomen dat Wissam naar Nederland komt. Want hoe leuk de dagen samen ook zijn. Zodra ik weer thuis ben is het echt heel heel ver.

Still going strong..

November 2014! 2015 is in zicht! Wat begon op 11 augustus 2013 heeft 2014 bijna overleefd. Maar dat ging en gaat niet zonder slag of stoot.

Het blijft een feit dat ik hier in Nederland zit en Wissam daar in Tunesië. We zijn samen en toch ook alleen. Allebei proberen we er voor elkaar te zijn en dat doen we allebei op onze eigen manier. Veel whatsappen, 's avonds even skypen, bellen in Viber. Tegenwoordig zijn we zo hip dat we zelfs ook Facetimen.

En verder proberen we ons eigen leventje te leiden en vol te houden tot september volgend jaar. Het moment dat we samen hopen te zijn in Nederland. Soms is dit heel gemakkelijk en op andere momenten is die afstand zwaar klote. Maar we kiezen er zelf voor. Dit is ons leven. Er is trouwens niks romantisch aan Skype. Beetje naar een beeldscherm staren en doen alsof je dicht bij elkaar bent. Kletsen over koetjes en kalfjes en gekke bekken trekken. Nee, de echte leuke tijd die hebben we toch als we echt bij elkaar zijn. Augustus vorig jaar, april en september van dit jaar en ik hoop zo snel mogelijk weer.

Eerlijk is eerlijk, een relatie op afstand is niet makkelijk. Helemaal niet als je ook nog eens van die "lieve" mensen om je heen hebt die het beste met je voor hebben en je daardoor informatie of hun mening geven waar je niks mee kunt. Of wilt. Of wilt en kunt. Ik snap heus wel dat 8 op de 10 mensen mij voor gek verklaard en dat is jullie goed recht. Ik verklaar mezelf ook weleens voor gek. Maar ik weet zeker dat ik over 10 jaar zonder spijt terug kan kijken op dit avontuur. Hoe het ook afloopt.

Als je dan van die mensen om je heen hebt waarvan je denkt dat het goede "vrienden" zijn dan neem je daar best veel van aan. Helemaal als ze in een soortgelijke situatie zitten. Je vertrouwt dat ze goede bedoelingen hebben, tenminste ik wel. En het is fijn om je verhalen te kunnen delen en ervaringen uit te wisselen. En dan kan het wel eens voorkomen dat je het deksel op je neusje krijgt. Nou dat is mij dus gebeurt deze maand. Na een overload aan foute informatie over Wissam verkregen via een "goede" vriendin wist ik niet meer wat ik van de hele situatie en onze relatie moest denken.

Dus wat deed ik? Ik nam de verkregen informatie maar voor waarheid aan en gooide het voor de voeten van Wissam. Zonder na te denken op zondagochtend om 09:00 uur. Lekker wakker worden dacht ik zo. En dat op zijn enige vrije dag in de week. Ik ben echt de ideale vriendin als me wat dwars zit. NOT! Ik denk niet na als me wat dwars zit en gooi eruit wat ik denk. Bij familie, vrienden en collega's wellicht wel bekend. Deze "goede" vriendin had vast geen slechte bedoelingen maar wat was ik slecht te pas van de hele situatie.

Mijn vriend in Tunesië was in mijn hoofd in één keer een slechterik geworden. Een monster. Een aanleiding voor nachtmerries en een gebrek aan eetlust. En met alle stress die ik het afgelopen jaar al had opgebouwd verdween de grond onder mijn voeten. Dit was de bekende druppel die de emmer deed overlopen. De liefde van mijn leven was mijn druppel en zorgde ervoor dat ik een week lang zo ziek als een hond was. Het dieptepunt was bereikt. En wat was ik voor hem? Die lieve vriendin in Nederland die hem niet kan en wil vertrouwen. Die liever goede "vrienden" vertrouwd.

Missie mislukt: doei doei team Wissam en Debbie. Einde relatie na iets meer dan 365 dagen. Want wat moet je met een relatie als je elkaar niet kan of wilt vertrouwen? Gedoemd om te mislukken toch? Dat waren een aantal erg pijnlijke dagen in

november 2014. En tijdens deze dagen heb ik mij gerealiseerd dat ik mijn gedachtegang zal moeten veranderen om deze relatie op afstand te overleven tot september volgend jaar.

Gelukkig heb ik ook goede mensen om mij heen. Ik heb namelijk de beste ouders in de hele wereld, een geweldige broer en schoonzus, en dan nog een paar perfecte vriendinnen en collega's. En al deze mensen samen maakten dat ik na een paar dagen alles weer een beetje in een normaal perspectief begon te zien. Want de overload aan informatie die ik had gekregen bleek na een aantal dagen best mee te vallen. Het was zo erg nog niet. Mijn vriend had dit niet verdiend.

In deze verschrikkelijke week bleven Wissam en ik wel contact met elkaar houden ondanks dat we allebei teleurgesteld waren in elkaar en de situatie. Het klassieke geval van we kunnen niet met en niet zonder elkaar. Het contact bestond vooral uit schieten met scherp en bommen gooien en de witte vlag kwam pas na een week in zicht. Maar we kwamen allebei redelijk goed uit de strijd. Een paar deukjes en kleerscheuren maar dat was alles.

Het komt er gewoon op neer dat mijn vriend ook een eigen leven heeft in Tunesië. En het beste van deze situatie probeert te maken. En dat is zijn goed recht. Hij kan er niks aan doen dat ik onzeker ben. En af en toe jaloers en dat ik moeite heb om hem te vertrouwen. Dat heeft te maken met mijn verleden aan geweldige mannen en daar zal ik zelf wat aan moeten doen. Het enige wat hij kan doen is proberen om rekening met mij en mijn gevoelens te houden. Aan de andere kant moet ik ook iets makkelijker worden en hem gewoon vertrouwen. Er zit niks anders op. Ik weet ook wel dat hij heel heel gek met mij is. Maar ik heb zo mijn momenten dat ik dat gewoon niet kan geloven.

Om een lang verhaal kort te maken. We hebben dit dieptepunt samen overleefd en we zijn nog steeds gelukkig samen. Ergens is het fijn dat dit soort dingen nu al gebeuren en niet pas straks als we echt samen zijn. Onze band wordt alleen maar sterker. Mede dankzij de lieve en "lieve" mensen om ons heen. Dank je wel daarvoor!

En wat betreft ons plan. Er wordt nog steeds Nederlands gestudeerd en 10 januari 2015 gaat Wissam in dienst. We zijn op de goede weg! En we gaan gewoon door!

All you need is LOVE (en Robert ten Brink)...

Als ik aan december denk, dan denk ik aan verjaardagen en feestdagen. Sinterklaas, de verjaardag van Wissam, kerst, mijn verjaardag en oud & nieuw. Verschrikkelijk! Dat het maar snel 2015 mag zijn.

Voor de verjaardag van Wissam heb ik een fotoboek gemaakt. Een verzameling van al onze belachelijke selfies en speciale momenten samen in één boek. Mijn ouders hebben een kaartje geschreven net als mijn broertje en schone zus. En ik heb nog een stuk of 10 kaarten geschreven voor speciale dagen de komende tijd. Alles in één pakketje en huppakee op de post naar Tunesië. Niet te moeilijk doen. Volgend jaar